

0 4 0 7

A Magyar Hírlap hétfői melléklete
2018. április 7.
Szerkesztette: Petán Péter
Művészeti vezető: Salát Zalán Péter

M e d i á c i ó

Reményik Sándor: Kegyelem

*Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd,
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz, minden újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótlanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy,
mindhiába:
A bűn, a betegség a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!*

*S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy kicsi csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.*

*Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs
terem.*

Ez a magától: az a Kegyelem.

„A zene ereje idegen nyelven is működik, a lényeg annak az érzésnek az átadása, milyen jó, ha saját nyelveden énekelhetsz”

Laposa Julcsi: Bartóknak és Kodálynak hála,
nagyon gazdag népzenei kincsrel rendelkezünk,
amire méltán lehetünk büszkék
Fotó: Hegedüs Róbert

*„Diktafonnal meg videokamerával a kezemben igyekeztem összeszedni,
mire emlékeznek a nyolcvanéves nénik, bácsik”*

Montmartre - i palacsinta

**„Tarthatatlannak éreztem, hogy egyetlen tekenyei népdalt sem tudok.
Hogy a saját nagymamámat még nem hallottam énekelni”**

Adni akarni

Megjárta Párizst, Brüsszelt, Ljubljanát és Budapestet, igazán mégis „szép Zalában” van otthon Laposa Julcsi, Junior Prima díjas népdalénekes, primás. Az ország egyetlen népzenei mediátora, missziója Kodály és Bartók szellemiségének átadása a jövő generációjának. Arról beszélgettünk vele, hogyan tud modern, világlátott fiatalként a népi értékek tiszteletéért küzdeni.

– Mindenekelőtt tisztázzuk, mit is jelent a zenei mediáció kifejezés, hiszen elsősre a konfliktusokra asszociálnánk belőle.

– Illetve a konfliktusok feloldására. Ez a közvetítés azonban kulturális területen azt jelenti, hogy hidat képzünk a művész, az alkotás és a közönség között. Számomra az a kérdés, hogyan lehet a népzene eljuttatni a szélesebb közönséghez, akár idegen nyelvi környezetben is. Erről fogok beszélni a Mindenki Akadémiája-előadásomban is a köztelevízió kulturális csatornáján.

– Amióta figyelemmel követem pályafutását – és ismeretségünk nem új keletű – látom, hogy ezen a téren mind nagyobb fába vágja a fejszéjét. Évekkel ezelőtt, egyetemistaként találkoztunk először, amikor Brüsszelbe, az Európai Parlamentbe készült nyári gyakorlatra, és nagyon aggódott, hogy a kultúrdiplomácia izgalmai mellett nem jut majd elég ideje zenélni. Ez a kettőség azóta is meghatározza életét.

– Sőt igazából még korábban kezdődött, hiszen az sem volt véletlen, hogy érettségi után nem a Zeneakadémián, hanem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának Francia Tanszékén kezdtem el tanulni. Hiába vettek körbe népdalok hat éves korom óta, valahogy többre vágytam, szerettem idegen nyelveket tanulni, más kultúrákat megismerni. Persze a zenélést sem akartam abbahagyni, akkor már évek óta tagja voltam a Zala Zenekarnak, akikkel rendszeresen felléptünk. De nem akartam muszájból csinálni, hogy kötelező legyen. Éreztem, az volna jó, ha valahogy össze tudnám kötni a kettőt, hogy legyen lehetőségem szünetet tartani, átugrani egyikből a másikba, mielőtt kiégnék.

– Úgy tartja a mondás, hogy annyi ember vagy, ahány nyelvet beszélsz. Tud franciául, angolul, szlovénul és olaszul. A zenét is idesorolhatjuk nyelvként, nem? Kodály is azt írja egy helyen: „Minden nép zenei nevelésének a saját néphagyományából kell kiindulnia, mert nyelv és dallam itt tökéletes egységet alkot.”

– Nyelv, anyanyelv nélkül nem tudnánk énekelni, régen természetesen használták beszéd helyett a zenét. Bátran kijelenthetjük – éppen most olvastam erről egy kutatást is –, hogy nincs még egy ilyen nemzet a világon, amelynek ilyen kiforrott, felkutatott, megélt népi kultúrája lenne. Bartóknak és Kodálynak hála, nagyon gazdag népzenei nyelvi kincsrel rendelkezünk, amire méltán lehet-

tünk büszkék. Ehhez képest én sokáig még a szülőfalum népdalait sem ismertem.

– Hogyhogy?

– Mert a hagyományaink szétestek, elfelejtődtek. Kétezer-tíz nyarán mérgeződtem azon magamban: nem hiszem el, hogy nekem Kolozsavárig kell mennem azért, hogy magyar népzene hallhassak, tanulhassak. Félreértés ne essék, nagyon szeretem Erdélyt, csodálatos hely, de tarthatatlannak éreztem, hogy egyetlen tekenyei népdalt sem tudok. Hogy a saját nagymamámat még nem hallottam énekelni. Akkor kezdett el érlelődni bennem a gondolat, hogy bebizonyítom, a nyugat-magyarországi településeknek is van kultúrájuk, vannak népszokásaik, illetve azokhoz kapcsolódó dallamaik. Azon a nyáron körbejártam itt a faluban, és diktafonnal meg videokamerával a kezemben igyekeztem összeszedni, mire emlékeznek a nyolcvanéves nénik, bácsik, aztán ezt elkezdtem megtanítani a gyerekeknek. Jó látni, hogyha nem vagyok itt, akkor is tartják a vízkereszthez kapcsolódó vagy pünkösdi szokásokat. Egyedül a regölés, amihez rám is szükség van, de karácsonykor általában itthon vagyok. Kialakult bennem, hogy szeretném minél több emberhez eljuttatni a népzene-t.

– Mégsem maradt itthon. Ljubljanában, aztán a párizsi Sorbonne-on folytatta küldetését – ha mondhatjuk így. Miért? Sem a szlovénok, sem a franciák nem a népzenejükről híresek elsősorban.

– Keresgéltem, eleinte kevésbé, később tudatosan haladtam, lépésről lépésre. Bár jártam Maczkó Mária népdalénekes kurzusaira a Zeneakadémiára, és a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen kultúramenedzsment képzésen is részt vettem, nem volt zenepedagógiai képzésem a folytatáshoz. Francia nyelvterületen is szerettem volna tanulni, ha már francia szakos voltam, így különféle ösztöndíjakat pályáztam meg olyan egyetemekre, ahol a nyelv mellett zenét is tanulhattam. Ljubljana kézenfekvőnek tűnt abból a szempontból, hogy közel van az otthonomhoz, és míg a zsúfolt budapesti népzenei szférába nehéz betörni, addig az ottani Balassi Intézetben és a bölcsészkar muzikológia tanszékén tarthattam foglalkozásokat – nemcsak magyaroknak.

– Nem kis feladat lehetett elfogadtatni, hogy magyarként énekel és tanít szlovén dalokat is...

– Szeretem a kihívásokat. A viccet félretéve, minden az adni akarásról múlik. A zene ereje idegen nyelven is működik, a lényeg annak az érzésnek az átadása, milyen jó, ha saját nyelveden énekelhetsz. Éppen ezért szerettem az előbb említett Kodály-idézetet. A lényeg a néphagyományok felelevenítése, nem az, hogy ezt ki teszi meg.

– Hogyan kötött ki ezek után végül Párizsban?

– Egyrészt mert időközben felfedeztem, hogy a Sorbonne Muzikológia és Kultúra-

közvetítés tanszékén kétezer-tizennégyben zenei mediátor mesterképzést indítottak, és úgy éreztem, ez lesz az én utam. Másrészt azon kívül, hogy szeretem az idegen nyelveket, érdekel az adott nép kultúrája, történelme is. Szeretek utazni, élményeket gyűjteni, ebből töltekezem. Korábban jártam már Franciaországban, a Párizsba költözésbe kétezer-tizenöt szeptemberében már francia állami ösztöndíjként vágtam bele.

– Pár hónap múlva viszont majdnem hazaköltözött a terrortámadások miatt. Mire emlékszik abból az időből?

– Napokig sokkos állapotban voltam, hosszú ideig nem mentem sehova. Az egyik csoporttársamat lelőtték, az egyetemen minden délben megemlékezések voltak. Nekem mázlim volt, amikor a lövöldözések történtek, már otthon voltam a kollégiumban, a város másik végében. Akkor hívtam az egyik magyar barátomat, hogy lövöldöznek az utcájukban, és rengeteg ember bemenekült a házukba. Ő a Magyar Katolikus Misszió épületében lakott, közel a République térhez. Leginkább az a benyomás maradt meg bennem, mennyire szélsőségesek a franciák. Magyarként rém fura volt megélni, hogy a szomorúságukat összekötötték a provokációval és a támadásra adott „nem félünk” válaszokkal. Nem csendben gyászoltak, ahogy, azt hiszem, itthon tettük volna.

– Hemingway egyik levelében a következőképp beszél a francia fővárosról: „Ha szerencséd volt, és ifjan Párizsban élhetél, bárhova vetődj életed során, Párizs veled marad mindig, mert Párizs vándorlópénz.” Saját élményeimből kiindulva úgy gondolom, az író itt a város egyedi légkörére, hangulatára gondol, ami akkor is elkíséri az embert további útján, ha ilyen tragikus események történnek közben.

– Párizsban minden pezseg, Hemingway ezt nagyon találóan fogalmazta meg. A támadások után pár héttel már ugyanúgy zajlott az élet, mint előtte. Ha felmész a Sacré-Cœur-bazilikához, biztos, hogy lesz ott valamiféle koncert. Nagyon szerettem ott üldögelni, meginni egy sört, és nézni a lábaim alatt elterülő várost, vagy palacsintát enni a Montmartre-on. A nemzetközi kollégiumközpontot, a Cité Universitaire-t is megszerettem, az építészetét, a környezetét. Párizsban alapítottam egy saját zenekart, a Magyar Intézet igazgatójával közösen, akikkel bejártuk az országot. Az egyetemi zenekarnak hála pedig spanyol, török, görög népdalokat énekelhettem. Jártam Aix-en-Provence-ban is, ahol a többi régióval ellentétben komoly népzenei élet van. Oda szeretnék visszamenni gyűjteni, ez a ba-

– Mi szerepel még azon a listán?

– Egy-két dolgot sikerült már lehúznom róla, például összelejttem a gyermekeknek szóló népzenei kifestőkönyvem. Bár zenélttem már együtt Sebestyén Mártival, jó vol-

na folytatni a közös munkát. Szeretnék saját vállalkozást indítani, ehhez most végeztem el egy tanfolyamot. Ha minden jól megy, hamarosan népzenei rádióműsört fogok szerkeszteni a Muravidéki Magyar Rádióban. A cimbalomtanuláshoz is jó volna már visszatérni, hogy játszhaszak végre a Ljubljanai Magyar Intézet csodálatos hangszerén, amikor ott vagyok zenebölcsit tartani.

– Bár népdalt gyűjteni még nem volt, de azért elég jól megismerte a francia népzene-t és persze a szlovént is. Milyen meghatározó különbségek vannak köztük?

– A legszembeütőbb talán az, hogy sehol máshol nem jellemző úgy az össznépi zenélés, mint nálunk. A tipikus francia népdalt leginkább tekerő, furulya vagy duda kíséretével éneklnek, vonós hangszert nem igazán használnak. Míg a szlovénok – mint a szláv népek többsége – inkább több szólamban énekelnek, szeretnek rátercelni a fő dallamra.

– Bár manapság a folklór reneszánszát éli, még mindig sokan idejétmúltnak tartják a népzene-t. Azt mondják öreges, nem divatos, nem elég kozmopolita, hiába örvend például nagy népszerűségnek a Felszállott a páva népzenei tehetségkutató műsor.

– Azért butaság lenézni, mert az is benne van, aki nem vesz róla tudomást, vagy nem szereti, ugyanis alapvető, közösségi-leg meghatározó értékünk itt a Kárpát-medencében. A népzene közjő. Mi képviseljük, közvetítjük, igyekszünk fenntartani Kodály és Bartók szellemiségét, ami valójában mindannyiunké.

– De mégis hogyan tud a mai okosvilágban jól érvényesülni a népzene?

– Minden azon múlik, mire használjuk a technika vívmányait. Egy tablet vagy mobiltelefon sokat tud segíteni, hiszen felvehetem vele, hogyan hegedül órán a tanárom, és utána otthon sokkal könnyebben, pontosabban tudok majd gyakorolni. Persze könnyű átadni a ló túloldalára, ám azt hiszem, a zene erejével lehet hatni a gyerekekre, hogy ne a telefonjukat nyomkodják. A családi táncházakban rendszeresen észreveszem, hogy szülők, gyerekek egyaránt mennyire élvezik a közös táncot, éneket. Sugárzik róluk, mennyire jó élni.

– A közelmúltban komolyan megrázta a magyar népzenei életet Kallós Zoltán halála. Ilyenkor akarva-akaratlanul elgondolkozik az ember, van-e, aki folytassa munkásságát, aki irányt mutasson?

– Én is találkoztam Kallós Zoli bácsival, jártam válaszüti táborában. Ő megmentette Erdély kultúráját, és nekünk is ezt kell tennünk. Hiába nagyon szomorú, az ilyesmi engem doppingol: most még jobban kell csinálnom. A legfontosabb hitelesnek maradni, ahogy ő tette élete végéig. A hagyományok őrzése életforma: ha elveszítjük őket, mi is elveszünk.

Képirás (84.)

Ráró és a Dodge

Lóerők ha találkoznak. A Központi Rádióklub Dodge WC-50-es utánfutós terepjárója a hatvanas évek elején

Forrás: A szerző archívuma

Különös utat futhatott be az Egyesült Államokból Magyarországra került zárt felépítményű Dodge WC-50-es terepjáró és annak utánfutója. A képen látható gépjármű alapját a második világháború időszakában tették le. Hazánkba úgy érkezett több száz példány, hogy 1945 után a teherautó-hiány enyhítésére az amerikai hadsereg javításra váró GMC és Dodge Weapon haszonautóit vette meg az állam ócskavas áron.

A John Francis Dodge és fivére, Horace Elgin Dodge által alapított Dodge Brothers Bicycle & Machine Factory kerékpárgyár 1901-ben költözött a michigani Detroitba, mivel ott nagy szükség volt a testvérek által gyártott csapágyakra és egyéb alkatrészekre. Egy évre rá, 1902-ben a Dodge Brotherst felkereste Henry Ford, aki egy saját autógyár megalapításához keresett finanszírozási segítséget. A Dodge fivérek segítségével Ford a tőzsdén bejegyezte a Ford Motor Companyt, a testvérek pedig alkatrészeket gyártottak neki.

A mondás szerint évés közben jön meg az étvágy, így 1914-ben a Dodge is megalapította saját autógyárát. Az első ötven autószalont több száz jelentkezőből választották ki, s mint a cég történetét tárgyaló művek megjegyzik, ezek egyike-másika ma is Dodge-kereskedésként működik. Az amerikai hadseregnek 1917-ben kezdtek teherautókat építeni. Ezt a vonalat olyan sikeresnek ítélték, hogy a harcok lezárulta után

is folytatták a civil szegmens számára. Fontos megjegyezni, a gyár nevéhez fűződik a korabeli Amerika legnagyobb felvásárlása: 1925-ben a Dillon, Read & Company amerikai befektetési bank száznegyvennyolcmillió dollárt adott érte, majd három évre rá némi haszonnal értékesítette a Chrysler Corporationnak.

Ha itthon valaki a Dodge szót hallja, szinte borítékolható, hogy elsőre a legendás háromnegyed tonnás terepjáró képe ugrik be. Ez nem is csoda, hiszen nincs olyan veterán- vagy military-összejövetel, ahol ne tűnne föl legalább egy ilyen, „patika” állapotban restaurált masina. Zajos sikerének titka a tulajdonosok szerint amúgy a faék egyszerűség, a megbízhatóság, az elnyűhetetlenség és nem kis részben a legenda. Mert ha az ember közelebbi barátságba keveredik egy-egy büszke birtokossal, akkor azért kiderül, ennek a terepjárónak is akadnak apróbb nyűgjei, de ezt a mese azért általában szépen elfedi, feledteti.

Érdemes megjegyezni, a „háborús” Dodge terepjárókra korunkban egész iparág települt rá. A kereskedők és a gyártók – ráérezvén a világméretű retrohullámra – ezerszám készítik és árulják a kocsihoz tartozó kiegészítőket. Lehet kapni repro háborús tiszta és „használt” amerikai egyenruhát éppúgy, mint az eredetihez megszólalásig hasonló ponyvát, benzinkannát, férfi hüvelykujj vastag kenderkötelet, festé-

ket, amerikai fehér csillagot matricában – akármit. Külön kategóriát képviselnek az alkatrészesek, akik változatos minőségben és értékben hirdetnek a főtengeletől kezdve az indexen át a tükrön keresztül a fékpofáig bezárólag mindent. A restaurálásra külön klubok alakulnak, de a neten is ezerszám bukkanhatunk jó tanácsokat osztó szakikra.

A járműből magából egészen sok maradt fent – nálunk is. A csodásan helyrehozott és szépen duruzsoló motorú példányok ára első pillanatban általában barátságatlannak tűnik, ám tartuk szem előtt a befektetett munkát, amelyet valójában nem lehet megfizetni. Romokat persze vesztegetnek egészen olcsón, de ilyen irányban kizárólag annak van értelme elindulni, aki fedett helyen képes tárolni és szervizelni a kocsit. A Dodge-nak létezik még egy magyar vonatkozása: a Csepel CS-130 típusú könnyű katonai autó az 1945-ös új honvédség első hazai gyártású szállító és vontató gépjárműve volt, aminek mintájául bizonyos mértékig az amerikai terepjáró szolgált.

A képen látható Dodge-t a hatvanas évek elején kapták lencsevégre egy hegyi úton. A lap hátuljára annyi van írva: Ráró – ám hogy a két ló közül melyiket nevezték így, ma már nem deríthető ki. Az autó a Központi Rádióklub tulajdona volt, s későbbi sorsa ismeretlen.

Lázini Miklós András

Válogatás Jókai Mór elbeszéléseiből

„A halálra ítélt ország a kétségbeesés erejével oltalmazta bástyáit”

Tsong-nu

(2.)

Első eset lón a Lieu-Kingé. A kiküldött sereg, ahelyett, hogy lerombolta volna apái lakhelyét, megerősíté annak bástyáit, s a piac közepére egy nagy, rézből öntött fenevadat állíta föl, és aláírta: „e vadállat Tsong-Nu”, s azzal kimondá, hogy városát haláláig fogja védeni.

Tsong-Nu három napi böjtöt hirdetett e hír hallatára az egész országra, mely idő alatt naponként háromszor kiálták ki a templomokban, a piacokon s a városok kapuiban a császár rettenetes esküjét, melyben felfogadta az isteneknek, hogy nyoma sem marad meg Lieu-King városnak, sem a népnek, mely azt építette.

A böjt után összegyűjté seregeit s minden oldalról betört Quenn-Hinn tartományba. Ki nem menekülhetett senki, az egész nép a főváros körül torlódott össze, ott kellett neki magát védeni, vagy elveszni.

A halálra ítélt ország a kétségbeesés erejével oltalmazta bástyáit. Három évig ostromolta Tsong-Nu Lieu-King várost, anélkül, hogy egy házat elfoglalhatott volna belőle. Szerencsésére a schythák messze fenn az Obi jeges partján táboroztak ekkor, s nem értek rá őt zaklatni, egész erejét a lázadók ellen fordíthatá.

De az ellentállás megtörhetetlennek látszott; az ostromlottak nagy árkokat fúrtak a föld alatt oda, honnan legerősebben hányták Tsong-Nu kőhajító gépei a mázsás sziklakat bástyáikra, s megtöltve azokat ama csodálatos porral, melyet később Európában Schwarcz Berthold fedezett föl, fölvetették őket a levegőbe.

Három év alatt Tsong-Nu több embert vesztett hadaiból, mint amennyi a várost védte. Ekkor ő is az elemeket hívta segítségül; vizet a tűz ellen. Míg a városiak tűzknakat ástak a föld alatt, az alatt ő a városukban keresztülhullámzó zöld folyamat óriási gáttal elrekeszté.

A megállított folyam iszonyú erővel fordult meg medrében s néhány nap alatt tengerré gyűlt a város körül, víz alá meríté annak utcáit, ledönté a földsáncokat, kiűzte a lakókat házaikból, s eloltá a föld alá fúrt tűzknakat.

Tsong-Nu ekkor hajókra, tutajokra szállította ostromló seregeit, s így támadta meg a védelemmel megfosztott lakókat, kik a nőttön emelkedő vízár elől házaik tetejére menekülve, minden rendszeres védelemmel kénytelenek voltak felhagyni. Az ostromlók egyenként támadták meg a házakat s utcáról-utcára foglalták el a veszni kényszerített várost, melynek sorsából nem volt egyéb hátra, mint a halál.

A kétségbeesés e pillanatában fölgújtá palotáit a nép, s a hullámok és lángok csatája közt vítta ki utolsó harcát, melynek végeztével az egész Quenn-Hinn népből nem maradt meg egyéb, mint a gyermekek és hölgyek.

Midőn sem tűz, sem víz nem talált mit rombolni többé Lieu-Kingben, akkor széttöré a gátakat Tsong-Nu, a kék folyam zuhogva rohant le a pusztult város romjairól, vért és holttesteket sodorva örvényei között. Tsong-Nu ekkor katonáit ereszté a városra, hogy azt eltemessék. A szó teljes értelmében el lőn az temetve. A tornyok, a csonka falak, melyek

még állottak, lehordattak a föld színére, a kőhalmokat behordták földdel, bokrot ültettek tetejükbe, a szétvert paloták helyét behantolták pázsittal. Semmit sem volt szabad elhozni a városból, a drágaságokat behányták a kutakba, hogy még emléke se maradjon utána; nemsokára a hely, hol büszke város állott, egy zöld legelővé lón varázsolva, melyen gyéren ingott a vadbokor, befutva szüros tövisindáktól, csupán azon szobor csonka talapja maradt fenn, melyen a réz fenevad állott, Tsong-Nu gúnyemléke; most e csonka kőre e szavak lőnek írva:

„Itt »volt« Lieu-King város!”

Egyéb semmi. Száz mértföldnyi kerületben üres volt és lakatlan a vidék.

Az elhullottak koponyáiból egy roppant piramidot emeltek a zöld folyam mellett, melynek szögletköveire ez volt írva:

„Itt van azon népnek bölcsessége, mely Tsong-Nu ellen fellázadt!”

Az egész vidék erdői felgyújtattak, s hogy még a vizeknek se legyen lakója, a nagy zöld folyamba egész hajókkal hordták az ólmot, arzenikumot és timsót. Azóta sem lakhatik benne hal s vízzel semmi állat sem oltja szomját.

A Quenn-Hinn tartomány megszűnt lenni. A megmaradt gyermekeket szétosztá Tsong-Nu egész birodalmában rabszolgául s a hölgyeket díjjal adta katonáinak.

Csupán egyet tartott meg magának, egy szép tizenhat esztendősi hajadont, ki az általános romlás alatt a császár lábai elé rogyott

s szépsége bűbájával egy percre még a bosszút is elaltatá annak szívében.

E hajadon volt Bir-mán-ha, egy árva, ki-nek apja és testvérei kard által estek el, s ki-nek arcán még piroslott családjának ráfreccsent vére, midőn Tsong-Nu csókjai azt onnan letörtölték.

A leány legszebb volt a Quenn-Hinn hölgyek között, és a Quenn-Hinn hölgyek legszebbek voltak egész Kínában.

Szemeiben azon éjfélsugáros epedés, arcán a bársonyos virághamv, ajkain ama részegítő hőpirosság, mely el tudja fordítani Tsong-Nu lelkét a halálkiáltástól, hogy egy percig ne abban gyönyörködjék, hanem ő benne.

És Tsong-Nu keblére ölelte a leányt, s ket-tős gyönyört érte, midőn ajkai annak égő arcát érinték, s fülei a kiirtott nép halálordítását hallák.

A láng az égre lobogott, a hullám döntögeté a tornyokat, a kardcsapások alatt százezrek sikoltása hallék, Bir-mán-ha karjai Tsong-Nu vállai körül fonódtak; ő pedig látott, hallott; ölelt és az mind gyönyör volt.

A láng az eget, a vér a vizet, a csók a leány arcát festette pirosra; egyik szebb volt mint a másik, rózsaszínű folyam, rózsaszínű ég, rózsaszínű leány, – ott egy letört ország, itt egy letört mennyország.

Tsong-Nu beleszeretett a leányba, ki Lieu-King romlása közt osztotta szívének dobbanásait.

Folytatjuk

0407